

10. Det offentlige udgifter.

Staten er selvforsikrer og tegner derfor ikke forsikring for sine ansatte i private forsikringsselskaber. Staten foretager heller ikke — som forsikringsselskaberne — henlæggelser for fremtidige erstatningsydelse. De udgiftsmæssige konsekvenser af forslaget vil derfor stille sig noget anderledes for staten end for forsikringsselskaberne.

De årlige udgifter til kapitalerstatninger for tab af erhvervsevne under 50 pct. skønnes at falde med 1,7 mill. kr. Den foreslåede ménerstatning vil formentlig koste ca. 2,8 mill. kr. årlig.

Udgifterne til løbende ydelser ved de højere grader af erhvervsevnetab samt ved forsørgertab må antages at stige med ca. 170.000 kr. årligt, men den stigende tendens vil i løbet af nogle år modvirkes af, at udbetalingen af løbende ydelser ophører ved det fyldte 67. år, samt at løbende ydelser til efterladte kun gives for et begrænset tidsrum, normalt indtil 10 år.

Udgifterne til overgangsbetrag ved dødsfald vil opvejes af besparelser ved bortfaldet af det hidtidige 20 pct.-tillæg til enker samt af, at der ikke ydes begravelseshjælp.

Statens udgifter til erstatninger til personer, der er kommet til skade under forsøg på redning af menneskeliv, er så små, at forslaget indvirkning herpå ikke kan beregnes.

Ophævelsen af statstilskud til ulykkesforsikringspræmier vil medføre en besparelse på ca. 900.000 kr. årlig.

Taget under ét skønnes statens forøgede erstatningsudgifter m. v. ved en gennemførelse af lovforslaget at blive af en størrelsesorden på 3-400.000 kr. årlig. Hertil kommer en anslået årlig forhøjelse af personaleudgifterne på ca. 150.000 kr., hvorved der er taget hensyn til, at af den samlede anslåede udgiftsforhøjelse på 4-500.000 kr., vil 2/3 blive afholdt af de private forsikringsselskaber, jfr. i øvrigt om de administrative konsekvenser af forslaget bemærkningerne under pkt. 11.

Endvidere bemærkes, at såfremt alle, der modtager rente fra staten som følge af tilskadekomst i statens tjeneste, ønsker den ved forslaget § 67, stk. 4 og 6 muliggjorte kapitalisering af renten, vil der blive en udgift for staten på godt 10 mill. kr., fordelt jævnt over en 3-årig periode, dvs. ca. 3,4 mill. kr. pr. år. Udgiften modsvares af en årlig besparelse på ca. 1,6 mill. kr. Den fulde årlige besparelse vil først opnås efter 3-årsperiodens udløb, idet den årlige besparelse indtil dette tidspunkt vil udgøre godt 0,5 mill. kr.

Endelig yder staten refusion af dyrtidstillæg i

rentesager fra før 1947. Udgiften ved kapitalisering af dyrtidstillæggene skal derfor ligeledes afholdes af staten. Såfremt alle berettigede vælger at få renten kapitaliseret, vil statens udgift udgøre godt 17 mill. kr., fordelt jævnt over en 3-årig periode, dvs. ca. 5,7 mill. kr. pr. år. Udgiften modsvares af en årlig besparelse på ca. 2,7 mill. kr. Den fulde årlige besparelse vil først opnås efter 3-årsperiodens udløb, idet den årlige besparelse indtil dette tidspunkt vil udgøre ca. 0,9 mill. kr.

Udgiftsskøn for staten (ydelses- og lønniveau april 1977):

Kapitalerstatning m. v.	÷ 1,7 mill. kr.
Ménerstatning	+ 2,8 - -
Erhvervsevnetab + forsørgertabserstatning	+ 0,1 - -
Ophævelse af statstilskud	÷ 0,9 - -
	<hr/>
	0,3 mill. kr.
+ personaleudvidelse	150.000 kr.

Hertil kommer udgifter til kapitalisering af rente samt refusion af dyrtidstillæg, jfr. ovenfor.

For kommunernes vedkommende bemærkes, at da langt den overvejende del af kommunerne har afgivet deres risiko efter loven til et forsikringsselskab, gælder det foran under pkt. 9 anførte også for disse, således at udgifterne bliver omtrent de samme som efter gældende lov. Kun for de ganske få kommuner, der har valgt at bære risikoen selv (København, Frederiksberg m. fl.) bliver der tale om en udgiftsstigning, der vil blive af en størrelsesorden på ca. 10 pct.

11. De administrative konsekvenser.

Forslagets forsikringsområde svarer i det store og hele til den gældende ulykkesforsikringslovs.

En vis udvidet administration for sikringsstyrelsen vil følge af, at der fremtidig bliver tale om 2 forskellige erstatningsformer — ménerstatning og erhvervsevnetabserstatning — mod nu kun en enkelt omfattende begge former for erstatning.

I samme retning peger også, at udmålingen af erhvervsevnetabserstatningen må ske på grundlag af nøje undersøgelser af de skadelidtes hidtidige og fremtidige erhvervs muligheder, ligesom det formentlig vil være nødvendigt at følge sådanne sager op med jævnlige revisioner.

Det administrative arbejde med fastsættelse af erstatning til efterladte og forarbejdet med undersøgelse af, om der eventuelt har foreligget ægte-